

La bona educació

Per Gloria Trilla

La meva percepció del meu voltant ha tornat a canviar. Fa quatre dies vam anar a un concert de música barroca al Museu de la Música. Havia d'agafar primer el bus i després el metro. Jo soc molt poruga i només em venien al cap aquells nois que havien fet una festa dins del metro destrossant tot el que se'ls venia pel davant i vaig baixar aquelles escales mecàniques sense deixar de controlar a tothom amb ulls de falcó. El vagó on vam pujar hi eren tres nois i una noia, pantalons que alguns diem cagats, jerseis amb caputxa (que, tot i que feia calor, la portaven posada), motxilles de grans dimensions en les que jo pensava que segurament portaven esprais de colors.

Vaig estar a punt de comentar-li a la meva parella tot allò que el meu cap barrinava, però sabia que ell no entendria res d'allò que provés de comunicar ni amb gestos ni amb mirades, perquè, tot sigui dit, ell va a la seva i no nota ni li molesta res del que passa el seu voltant, cosa que a mi m'ha meravellat sempre i em fa molta enveja.

Per fi, vam baixar d'aquell metro. Vaig començar a respirar amb tranquil·litat. Ja estava, un altre moment superat. No li vaig voler comentar res a ell perquè no digués, allò de: "Noia, no et fixis tant, que així no sortiries mai de casa", una frase que, la veritat, em treu de polleguera-.

La parada de Marina no estava massa concorreguda, però vet aquí que, al nostre darrere, per a més inri, anaven aquells joves amb les misterioses bosses. Se'm va acudir que fent una paradeta, com qui mira un aparador, ells passarien el nostre davant i així va ser.

Arribem al museu i passem una estona mirant l'espai on els pares i fills tenen un racó on poden experimentar i tocar diferents instruments. És un moment que sempre ens alegra de veure, i que fa que el meu estat d'ànim canviï. Sempre em venen ganes de passar de tot i seure a la bateria a fer una estoneta el ximple. Només de pensar-ho, ja em diverteix.

Tot seguit, passem a fer la cua.

Tots els assistents tenim edats molt diverses des de famílies amb criatures – que he de dir que es van portar molt bé–, gent jove, i altres que ja no ho som tant.

Pugem a la sala. Ens ofereixen un cafetó. Fem la xerradeta amb els habituals i, com sempre, comencen les discussions.

-Que si vostè no ha fet la cua.

-Que cal seguir el protocol d'entrada.

-Que s'aguantí.

-Que quina mala educació.

-Que si no fa falta que es posi així.

Mentrestant, els músics i cantants esperen amb una paciència infinita que tot allò acabi, i que tots comencem a seure d'una vegada per inaugurar el concert.

Arribem a aquella sala plena d'instruments –alguns de segles passats, altres més coneguts–, tots preparats per fer-nos gaudir, que tot sigui dit no són gens fàcils de tocar, ja que és necessitar molts coneixements i hores per arribar a tocar amb mestria.

Per últim, entren els músics. Un seu davant un clavicèmbal de far més de dos-cents anys, un altre entra amb un guitarró de deu cordes, i així van desfilant fagots, una viola de gamba i molts altres instruments que només podem gaudir amb faves contades. Els cantants seuen a les cadires dels costats set noies de veus diferents, dos tenors i un baríton.

I tots comencen a aplaudir.

El meu marit em mira.

I jo que estic amb un atac de riure

Ell que no entén res del que m'ha estat passant, començar a renyar-me.

Perquè aquells xavals que estan a punt d'oferir-nos un meravellós concert i donar-nos, de pas, una lliçó de paciència i educació, són els nois del metro i dins de aquelles misterioses bosses portaven la roba de canvi per a la seva actuació.

**Diputació
Barcelona**

*Xarxa de Biblioteques
Municipals*